

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.43. Synodus Romana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Sæculum VI. tentibus saltem panis datus fuisset. *Me-
ror, quod ille, cui multæ vestes, vasa ar-
gentea, cellæ alimentis plenæ sunt, nihil
habeat, quod det pauperibus. Igitur ad-
monebis eum, ut Spiritum Cbaritatis in-
duat, nec existimet, satis esse, legere,
orare, solitudinem amare, sed oportere
etiam, largum esse in pauperes, & Bonæ
Opera manibus suis accumulare, quæ
absint, inane esse Episcopi nomen.*

Sup. n. 18. Tertio loco Concilii Romani legitur
Paulus Nepefinus, ille ipse, qui anno
592. vacantem Ecclesiam Neapolitanam
tanquam Visitator rexerat. Fortunatus
Episcopus Neapolitanus inter ultimos no-
minatur. Omnes reliqui ex illa Italie
Parte sunt, quæ aliunde Papæ subiecta
erat, & plerique Civitati Romanæ vici-
ni. Unus eorum nempe Secundinus Tau-
rominensis ex Sicilia advenerat. In hoc
Concilio sex Canones conditi, quos Pa-
pa proposuit, & Episcopi acclamando ap-
probarunt in hunc modum:

§. XLIII.

Synodus Romana.

tom. 5. Conc. p. 1198. Gregorius Papa dixit: *Pessima Confu-
tudo jam diu in Ecclesiam Romanam
irrepsit; quod scilicet ad Ministerium San-
cti Altaris Cantores eligantur, qui dein-
de Diaconi ordinantur, & nihilominus
sicut prius Cantoris Officio funguntur,*
cum

cum Prædicationi & Eleemosynarum largitioni vacare oporteret. Inde sæpe fit, ut in Sacris Dei Ministris magis vox amæna, quam boni mores quærantur, & dum cantus populo probatur, Cantorum vita Deum ad iracundiam provocet. Quamobrem præcipio, ut in hac Ecclesia Sancti Altaris Ministri nunquam cantent, sed solummodo in Missa Evangelium legant, Subdiaconi autem, & si opus sit, minores Clerici Psalmos cantent, & alias Lectiones recitent. Si quis hoc Decretum viollet, Anathema sit! responderunt omnes: Anathema sit!

S. Gregorius magna sedulitate cantum, totumque Ecclesiæ Officium ordinavit, ut infra dicam. Secundum Canonem proposuit in hæc verba: *nostra incuria mos erubescendus invecus est, ut Sedis hujus Episcopi utantur opera famulorum laicorum & sæcularium, qui cubi-
culi obsequia secreta præstent, & homines
isti interioris vitæ Episcopi sui conscii
sint, dum interim Clerici eam ignorant,
quamvis summopere deceat, ut Pastoris
sui vita Discipulis, cujus exempla sequan-
tur, notissima sit. Hinc præcipio, ut
Clerici aut etiam Monachi ex reliquis se-
lecti familiaria obsequia Episcopo exhibeant; sic enim & vitæ testes habebit, & semper præsentem Discipulos, qui bono Episcopi exemplo erudiantur. Clerici isti,*

Canones
Concilii Ro-
mani.

Hist. Eccles. Tom. VIII.

Ee

qui

Sæculum VI. qui Episcoporum quasi Custodes esse de
 A. C. 595. bebant, a Græcis dicebantur Syncelli
 eorumque servitia subsequente tempore
 in Græcia honorifico titulo honorati
 fuere.

Ceterum quæ hic S. Gregorius alii
 præcipit, ipse omnium primus observa-
 bat. In Exordio Pontificatus sui ap-
 se retinuit Clericos, Monachosque me-
 ritis & virtutibus insignes. Inter illos
 Petrus Diaconus ipsi ætate super-
 quem in suis Dialogis loquentem indi-
 cit. Æmilianus Notarius, qui cum alio
 Sancto Pontifice dictante illas quadra-
 ginta Homilias scripsit. Paterius & ipse
 Notarius S. Gregorii Opera in compen-
 dium utilissime contraxit. Joannes De-
 fensor, quem in Hispaniam misit, ut Jo-
 nuarium Episcopum Malacanam contra
 fas depositum restitueret. Hi Clerici te-
 rant. Inter Monachos invenimus Ma-
 ximianum Monasterii sui Abbatem, po-
 stea Episcopum Syracusanum, qui anno
 594. in Domino quievit. Augustinum
 sui Monasterii Præpositum, & Mellitum
 quos posteriore tempore in Angliam mi-
 sit: Marinianum deinde Episcopum Ro-
 vennatensem: Probum quem Abbatem
 creavit, & Jerosolymam dimisit, Nola-
 comium in illa Civitate ædificaturum
 Claudium Abbatem Classensem prop-
 Ravennam. His locis S. Gregorius uti-
 batur.

batur vitam Monasticam in Palatio Episcopali ducens. Hos in difficilibus Ecclesiæ negotiis consulebat, & quoscunque novisset sui ævi summos viros invitabat, ut ad se venirent. Omnes autem Romano habitu vestiti incedebant, Linguam Latinam loquebantur, nec Barbarorum moribus Romanam humanitatem perverti sinebant. Ceterum S. Papa nec ad familiaria obsequia Domus suæ, nec in administratione Patrimoniorum Ecclesiæ Laicos adhibebat.

Sæculum VI.
A. C. 595.

c. 13. 14.

n. 15.

Tertius Synodi Romanæ Canon sic sonat: *Novus abusus in hac Ecclesia invaluit; ut Rectores Patrimonii Fisco Præfeptorum more prædiis aut domibus, quas ad Ecclesiæ Bona pertinere asserunt, scuta affigant, & Patrimonium pauperum via facti defendant. Hinc præcipio: si quis Clericus proprio suo arbitrio scuta affigat, Anathema sit!* omnes responderunt: *Anathema sit!* S. Gregorius addidit; *si id Episcopus mandaverit, affigens non puniatur, si autem sine Mandato fecerit, Anathema sit!*

Concilium
Romanum.

Tum prosequitur: *Quo majorem honorem ob Reverentiam S. Petri Fideles nobis exhibent, eo magis nos propriam infirmitatem confiteri, & quod in modo bonorandi nimium est, rejicere oportet. Consuetudo obtinuit, ut cum corpora Episcoporum hujus Sedis tumulo inferuntur,*

Et 2

popu-

Sæculum VI.
A. C. 595.

populus illa Dalmaticis tegat, quas postea inter se dividit & tanquam Reliquias aservat. Ideo præcipio, ne quocunque vestimenti genere feretrum, in quo defuncti Episcopi Romani corpus defertur, contegatur, atque Presbyteris & Clericis, huic Decreto obediant, sub pœna Anathematis injungo. Omnes Anathematis repetierunt.

Subjungit Pontifex: *Prohibeo secundum antiquos Canones, ne quidquam accipiatur Ordinationum, Pallii, (*) ac Litterarum causa, nec sub prætextu nuper invento novi convivii, quod Passellum vocant; sicut enim Episcopo manuum Impositionem, nec Diacono Evangelii Le-*

(*) Der aufmerksame Protestant läßt hier die Gelegenheit nicht vorbehey etwas an dem römischen Stuhle zu tadeln. Er sagt in einer kurzen Anmerkung: Die Umstände haben sich seit dieses Papstes Zeiten sehr geändert . . . man glaubet das nicht mehr, was er geglaubet hat. Die Bischöflichen Pallia müssen izo mit schwerem Geld bezahlet werden, und ihre Auslösung bringet dem römischen Stuhl was ehrliches ein. Es sagt ja der heilige Gregorius selbst; wenn der Ordinirte aus Dankbarkeit etwas geben will, könne man es annehmen. Wenn aber izt eine feste Tare fest gesetzt ist, so muß man billig bedenken, daß auch die Unkosten die Dataria und andere Dicasterien zu unterhalten izt weit grösser, als zur Zeit des heiligen Gregorius, sind.

tionem, quæ in Ordinatione fit, ita etiam Sæculum VI.
A. C. 595.
nec Notario Litteras, quas Ordinationis
testes scribit, vendere licet. Si quis igitur
pro ejusmodi rebus aliquid det vel accipiat,
coram Divino Tribunali rationem reddet. Si vero
absque ulla præcedente petitione, exactione, aut pacto,
Ordinatus acceptis litteris & Pallio liberaliter
cuiquam Clericorum aliquid dare voluerit,
illud accipi non prohibemus.

Multi Ecclesiarum Servi, aut Sæculares,
in Monasterium suscipi petunt. Si sine
discrimine omnes admittimus, omnibus
Servis Ecclesiæ se subtrahendi occasionem
præbemus; si sine examine in Servitute
retinemus, Deo, qui nobis omnia dedit,
homines rapimus. Itaque, qui se Deo
consecrare vult, prius in veste Sæcularium
probetur, ut, si ex ejus moribus sincerum
Sanctioris Vitæ desiderium dispiciatur,
liberetur a Servitute hominum, & aliam
pristinam rigidioram amplectatur. Nec abs-
re id dicit S. Papa, quippe illa ætate tanta
erat vitæ Monasticæ paupertas, labor,
rigor, ut mancipia, quæ conversionem
simulassent, sortem suam cum pejore permutassent.

§. XLIV.

Causa Joannis & Athanasii Presbyterorum.

In eodem Concilio Romano Causa Joannis & Athanasii Presbyterorum examinata,

Ec 3

nata,